

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izvenemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravišstvo, na katero naj se blagovoljje pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

V Ljubljani 27. marca.

Stari renegat Dežman se je vrnil iz Dunaja k mestnim volitvam in uže včerajšnjemu „Laib. Tagblatu“ se pozna, da je njegov oče tu, oni zagrizeni izdajnik slovenske svoje narodnosti. Iz njegovega peresa prinaša glasilo naših nemškutarjev tri večje in dva manjša članka o volitvah v Ljubljani.

V prvem članku je Dežman melanholičen in obupno prorokuje: „Après nous le déluge! — za nami pride potop.“ Znano je, da se ta izrek pripisuje francoskej madami Pompadour, ki je bila tak značaj mej dekleti, kakoršen je Dežman mej politiki. „Ljubljana bode postala v prihodnosti kmetsko mesto (Bauernstadt)“, toži renegat. Kdo se ne domisli, da tudi naš slovanski jezik privandrovci in odpadniki psujejo „Bauernsprache“, torej znamo, kaj tudi za onim psovanjem leži. Potem pa skuša strašiti, da bi bilo slabo in gorje, ako bi narodnjaki večino dobili in kaže, kako je tačas bilo, ko so jo imeli, da si ne more nič slabega povedati. Nič ne skrbite! Boljše gospodarstvo bode v ljubljanskem mestu gotovo, kadar pride narodna stranka na krmilo, nego je bilo zadnja leta rastočih deficitov in nemškutarskih demonstracij. „Za nami potop,“ tako vpijejo od nekaj vsi zanikerneži ali svet jih pozna in jim ne veruje.

V tretjem članku skuša „Tagbl.“ ljubljanske trgovce s tem za sebe pridobiti, da laže, ka narodna stranka prezira in ignorira trgovski stan, in sicer ker baje „selbst die nationalen Mitglieder dieses Standes den Ordres eines Horak, Jurčič, Regali nicht blind pariren wollen“. Da li nemškutarski pisec pač v resnici misli, da bi s to neumnostjo pridobil bil le jed-

nega zares narodnega trgovca? „Ordres“ (ukazi) se dajejo le pri nam protivniškej stranki, ki bode tist hip postala ničeva nula, kakor brž se na Dunaji stvari le nekaj izpremene. Pri nas narodnjacih si ne ukazujemo, pri nas dela samo ideja, samo domoljubje in rodoljubje in baš oni zgoraj od „Tagblatta“ proskribirani trije si ne bodo nikdar več vplivanja prilastovali, nego kot prosti delavci za sveto našo stvar. Sploh je pa Dežman menda dovolj star in izkušen v borbi proti Slovenstvu, proti svojej lastnej krvi, da more uže vedeti, kako osebe niso mnogo, a naša stvar je nepremagljiva in dvakrat pobita, trikrat zmagovalna vstane.

Če gospod renegat Dežman osebno napada narodne kandidate (gg. Peterco, Strzelbo, Regalija in dr.), to je njegova stara šega. Ali prorokujemo mu, da predno umrje, bode videl, da kljub njegovemu črnemu izdajstvu narodne stvari, bode videl še njen triumf v Ljubljani ter bode gnjeva poln še vse drugače pisano gledal, nego je pri zadnjem volitvi v tretjem razredu, kjer je uže precej osamljen in resigniran stal na rotovškem hodniku.

Ako Dežman v „Tgbl.“ celo neko znano tukajšnjo bivšo banko v izgled slabega gospodarstva stavlja in zarad tega svari pred narodnimi kandidati, prosimo ga, naj pregleda predlanski in lanski volilni zapisnik. Našel bode, da je več bivših nemškutarskih občinskih odbornikov in agitatorjev iz njega izginilo, ker so tudi „slabo gospodarili,“ še več. Mi hočemo bolj obzirni biti in niti imen ne imenujemo. Ali stari pregovor bi bil stari izdajnik Dežman lahko pred očmi imel: im Hause des Gehängten soll man nicht vom Strick reden.“

Iz Rusije 23. marca. [Izv. dop.]

Dozdaj novejša zgodovina vzhodnjega vprašanja gledé ruske politike šteje tri prevažne trenotke, rekel bi za Turčijo in turko-ljubivo politiko evropskega zapada osodopolne trenotke: ruski ultimatum z mobilizacijo nekoliko naše vojske, odhod evropskih zastopnikov v Konstantinopolji po brezplodnej, glasovitej konferenciji in nota Gorčakova 19. jan. št. k evropskim dvorom s potovanjem našega generala Ignatjeva, vršečim se v sedanjih dneh, istim dvorom. Čitatelji „Slovenskega Naroda“ pomnijo gotovo vse podrobnosti, katere so okrožale prva dva osodopolna postopka Rusije gledé Turčije. Ravno tako nij teško umeti in ločiti 19. okt. št. št. od poslednjih dveh mer naše vlade, kar pa je nekoliko teško gledé položajev, v katerih je bilo vzhodno vprašanje posle Konstantinopoljske konferencije in v katerem je ono sedaj.

„Des Pudels Kern,“ kakor nemški klasik pravi, bil je kakor neposredno po konferenciji tako i sedaj v pariškem traktatu 1856 l., katerega je evropski zapad o blagost in spas svoje ljube — Turčije, vrgel Rusiji na vrat, kakor se meče torba psu, katerega se boji vsa okolica, dražeča ga do besnega gnjeva. Ta prokleta past za nas se je „in abstracto“ razbila na male kosce po konferenciji, ko so evropske države — posrednice mej Rusijo in Turčijo dobile od poslednje dolgi nos in ko je na ta način Turčija sijajno izjavila, ka jej nij treba ni pariškega traktata sploh ni VIII. gl. v posebnosti istega traktata — da bi klala, to se ve, svoje slovanske in pravoslavne kristijanke podložnike. No „in concreto“ v amislu papir-

Listek.

Prizigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins poslovenil J.)

Šestindvajseto poglavje.

(Dalje.)

Jerica je radostna privolila za malo časa obiskati jo, ter je zadevo s tem poravnala, da je nemudoma šla z gospo Jeremijevo. In le njeni materni postrežbi in doktorjevi skrbljivosti in stanovitnosti se je Jerica imela zahvaliti, da je odšla bolezn, ki jej je hudo protila.

Gospod V— in njegova gospa sta Jerico jako milovala, zvedevši njene hude izkušnje v minoli zimi, ter sta jo silila, naj bi se preselila k njima in tu ostala, dokler se gospod Graham in Emilija ne vrmeta. Ko pa jima je povedala, da nij nikakor določeno, kedaj se

vrmeta in da najbrže tudi v bodoče ne bode pri Grahamovih stanovala, zadovolila sta se, reči da previdno in pametno ravna, ker uže naprej skrbi za svojo samostalnost.

Gospod Arnold in njegova gospa, ki sta se oba neprestano zanimala za gospo Sullivanovo in Jerico, ter sta razen zdravnika edina lahko prihajala k bolnici, sta mislila, da imata posebno pravico varovati in skrbeti za dvakrat zapuščeno siroto. Pozvala sta jo večkrat, naj bi prišla v njino rodbino ter se podala pod njino varstvo; ali pa sta jo vabila rodbina V—, naj bi vsaj za toliko časa prišla k njima, dokler se Emilija ne povrne iz južnih krajev. Ker je gospod Arnoldova rodbina bila velika, njegovo stanovališče in njegovi dohodki pa razmerno le majheni, izvirala je ona ponudba iz gole milosrčnosti. Ko je Jerica skrbni in previdni gospodinji povedala, koliko si zasluži z lastno pridnostjo in da je sklenila najeti si posebno stanovališče, odobrvala sta oba njen namen iz celega srca; in gospa Arnoldova jo

je pri vsakej priliki močno podpirala z dobrim svetom in dejanjem.

Gospa Arnoldova je imela sestro vdovo, ki bi bila rada pomnožila svoje male prihodke, ter je kot rejenke v rodbine jemala mlade deklice, ki so zarad odgoje prihajale v mesto. Jerica te gospe nij osobno poznala, a slišala je, ko so jo večkrat močno hvalili; in nadejala se je, da bode po svojej prijateljici, gospe duhovnikovej, pri njej dobila prijetno in ne predrago bivališče. Nij se motila. Gospa Varenova je k sreči ravno prazno imela veliko in prijazno sobo spredaj; in ker je bila gospa Arnoldova Jerico toplo priporočila, pogodili ste se hitro s primernimi pogoji in Jerici je bila soba precej izročena. Gospa Sullivanova je bila Jerici zapustila vso pohišno opravo, ki je bila po nekoliko novo kupljena in po želji Viljemovi izvrstna, naj se je gledalo po tvarino ali pa na delo. Gospa Arnoldova in njeni najstarejši hčeri so zahtevali, naj Jerica z ozirom na svoje trpljenje v

nega dokumenta ta odgovor še nij zginol s konferencijo; ker v protokolu nij bilo odkrito povedano, ka pariškega dogovora ne priznavajo več zapadno-evropski dvori. Da bi zapadno-evropske države potrdile z lastnoročnim podpisom neveljavnost pariškega traktata, kateri veže Rusijiroke, da ne more brez skrbi zdrobiti svojega vruga, odpravil se je ženijski general Ignatijev na evropski zapad, kateri na noto Gorčakovega nij hotel odgovoriti tako dolgo, da še zdaj nij odgovoril nič pozitivnega, če se general Ignatijevu ne uda, prisiliti jih na pozitivni odgovor.

Če sedanje potovanje generala Ignatijeva nema tega smisla, potem nikdo ne bi mogel tega postopka našega dvora, razen istih, kateri znajo vse, kar se godi za diplomatičnimi kulisami, kateri vidijo nekoliko daljše, čem more videti navadni smrtni človek — če ima sploh kak smisel.

Če se tukajšnja žurnalistika slovanska in ž njo mi ne motimo, Rusija pokazala je s tem zopet prejasno, kake težave ima ona z evropskim državnim „koncertom“ in kako previdno ona stopa korak za korakom naprej v svojih iskrenih težnjah svoje slovanske politike. Poslala je generala Ignatijeva, katerega bode zgodovina volens-nolens morala nazvati enega iz največjih diplomatov, ne samo XIX. veka, no sploh političnega razvoja evropskih narodov. Ta mož razume delo, katero mu je poročila slovanska mati Rusija, da bi delal v prid in slavo nje a v spas od dolgovečnega iga na ptujem jej sinov in bratov. Meni se vidi, ka se uspeh te misije uže javlja. Kje in kako, sami uganete. — —r.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. marca.

Iz *Dunaja* se poroča, da je naš cesar včeraj sprejel generala Ignatieva v posebnej avdienci pri sebi. Potem je ruski general s svojo ženo pri cesarskem dvoru obedoval, in 27. zvečer je odpotoval v Berlin. Predvčeranjem je večerjal s svojo ženo pri grofu Andrassyju. Ker ga vsi tako izredno časté in slavé, upati je, da se na Dunaji ne kuje kakova neslovanska nesrečna protiruska politika, temuč koristna zveza z veliko Rusijo.

Rechbauer, predsednik poslanske zbornice je baje v shodu ustavovercev rekel: „gospodska zbornica je sestavljena večidel iz zastarelih uradnikov in vojakov.“ Neki udje gospodske zbornice so bili tako razkačeni, ko so to slišali, da so hoteli interpelirati, kako naj se satisfakcija išče. Rechbauer je one besede dementiral, ali mnogo še hrupa delajo.

Volitve na *Tirolskem* ki so izpale konservativno, kljubu temu, da je bil tirolski zbor zavoljo protivladne demonstracije razpuščen, zde se češkim listom opomin, vstrajati v pasivnej politiki.

Ogerska zbornica je 27. marca sklenila s 166 proti 74 glasom novo posojilo 76 milijonov vzeti po 12 procentov obresti! Lepo znajo Magjari dolgove delati, to je res. Pa dolgo ne pojde. Hryatje dobodo s tem 5 milijonov več dolga, pa so molčali.

Vnanje države.

Ruske „Moskovske Vedomosti“ pišejo: „Rusija ne terja, da se Turčija razoroži. Rusija terja le poročta za kristijane. Če Turčija re sama da, potem more Rusija svojo vojsko razpustiti. Do zdaj je pa mobilizirana ruska vojska jedino upanje kristijanov v Turčiji.

Črnogorski knez je zbranej skupščini poročal o mirovnih obravnavanjih. Skupščina je izrekla živahno upanje, da se bode boj zopet začel. V Carigradu so se mirovne poskušnje s Črnogoro razbile; poslaniki Črnogore čakajo odgovora iz Cetinja in bodo v soboto odpotovali. Turškemu ministru Savfet paši pa so izročili pismo, s katerim turške ponudbe definitivno odbijajo.

Mej *Miriditskim* glavarjem Premkom in Črnogoro je baje naredila se zveza. Miriditje bodo, kadar Črnogorci zopet vojno začno tudi udarili s 30.000 možmi.

V *Rumuniji* se društvo „crvenog krsta“ bavi z ustvarjenjem ambulanc. Torej se Rumunija vendar le boja misli udeležiti.

V *Carigradu* je prišlo 20. t. m. okolo 3000 oboroženih ulemov, hodžev in soft pred sultanovo palačo, kjer so se v redu postavili. Sultanov adjutant pride in jih vpraša, kaj zahtevajo. Njih voditelj Šukri-bej odgovori: Da je ljudstvo z vlado nezadovoljno, da se ima Mithad-paša nazaj pozvati, da se ima Damat-paša, neodgovorni intrigant v palači odstraniti, dalje da se mora vojni minister zapoditi, ker vojakov ne plačuje, ako-ravno vsak! otoman zadnjo paro za nje da. Druhal je žugala, da ne bodo ulemi več za sultana molili, in da bodo vse mošeje zaprli, ako se jim ne izpolni zahtevanje. Adjutant gre v palačo, čez nekaj časa pa se vrne in pravi, da bo sultan pritožbe preiskal. — Vlada je vse Mithad-paševe pripadnike iz Carigrada odpravila. Policijskega ministra pa so po tem hrupu odstavili. Zdaj pa še bolj vse vre.

Turške čete pri Vakupu zbrane oblegajo Drezdenak, kjer so se vstaši utrdili.

Iz Londona se piše, da so *Irci* zopet ob prazniku sv. Patrika imeli tabore in shode, v katerih so naglašali, kako strašno jih Angleži zatirajo in kako je treba boriti se zoper njih. Anglija vlada še vedno z ječo in vešali v Irlandiji. Nij čudo potem, da so vladni Angleži za Turka in proti tlačnim Slovanom.

Zahvala.

Vsem gospodom volilcem III. razreda, kateri so pri sedanjih mestnih volitvah narodnim kandidatom k tako nepričakovano sijajnej zmagi pripomogli, — ravno tako tudi gospodom volilcem I. razreda, kateri so storili svojo dolžnost do mile nam domovine in so kljubu silnemu pritisku naših protivnikov dali svoje glasove možem, kateri so za naš narod vneti, in dokazali, da akoravno v tem razredu še nijsmo zmagali, vendar se trdno nadejamo v prihodnje tudi tukaj zmagati, — izrekamo svojo najiskrenejšo zahvalo.

V Ljubljani, 29. marca 1877.

Narodni meščanski volilni odbor.

Domače stvari.

— („Slovenski Narod“) je bil včeraj *konfisciran* zaradi dopisa iz Idrije, ki govori o tamošnjih rudarskih razmerah. Pred porotnike nas denite in dokazali bomo resničnost dopisa. Cela Idrija bo pričala.

— (Dr. V. Zarnik) ima svojo odvetniško pisarno v tistih prostorih, kjer je bila poprej bilježniška pisarna pokojnega notarja J. Rebiča. To je ravno nasproti „Križankom“, kjer je mestna delegirana sodnija.

— (Dr. Jakob Razlag) je odložil deželno poslanstvo. Bil je poslanec Kranjskih, Tržiških in Loških kmetskih občin.

— (Deželni odbor kranjski) je imenoval 28. marca l. l. medicinska rigorozanta gospoda J. Hafner-ja in Jož. Pihlar-ja za sekundarija na tukajšnji bolnici s tem pogojem, da postaneta doktorja vsaj do 1. aprila 1878. leta.

— (Volitev v I. razredu) nij izpala letos še v našo korist, kakor niti pričakovali nijsmo. Oddanih je bilo 206 glasov. Dr. Schaffer jih ima 118. torej je narodnih le 88. Nemškutarji so na vse moči delali, naše je trla negotovost zmage. Žalibog, da zopet mnogo naših nij imelo poguma volit iti. Borba v manjšini in opoziciji je težka pri nas.

zadnjem času samo opravlja svoje ure v šoli, njem pa naj prepusti, da jej bodo sobo oskrbele za ono pohišno opravo, katero bi rada imela v njej, in da jej bodo popravljane vsega drugega pohištva nadzorovale; ker Jerica nij hotela, da bi bili kaj prodali. Močno jo je tolažilo, da jej je tako bila prihranjena krvava skušnja, da nij videla hiše gole in prazne, katere se je ranjka nje prijateljica tako močno radovala in na katero je bila zelo ponosna. Ko je prišla v svojo sobo pri gospe Varenovej in zagledala znano jej pohišno opravo, obšla je globoko žalost njeno srce; a zapazivši, kako nežno, skrbno in okusno je bilo vse pripravljeno za njo, mislila je nehotoma, da bi bilo pregrešno, ko bi tožila ter se nesrečno in zapuščeno na svetu čutila, ker je vendar našla tako sočutna srca in tako poslužne roke, kot so bile te, ki so zanjo vse to napravile.

Ko je prvi večer v bivališči pri gospe Varenovi stopila v obednico, mislila je, da

bode same tujke dobila pri mizi. A prijetno je bila iznenadena, ko je zagledala Franciko Brusovo; ta je bila namreč ostala v Bostonu ter je uže več tednov bivala pri gospe Varenovej, ko sta mati in brat čez zimo potovala. Francika je imela dvanajst ali trinajst let ter je hodila v šolo; ker je bila nekaj polletij Jeričina sosedka, videla je to v Grahamovej hiši po gostem, prosila jo je časih za cvetlice, izposojevala si je knjige od nje ter je često prosila pomoči pri svojih ženskih delih. Izvenredno je uže od prvega časa občudovala Jerico. Nada, da se bode ž njo dobro seznanila, jo je močno razveselila. Ko so njene oči srečale velike temne oči Jeričine ter je opazila, da so se veseli smehljali igrali krog njenih usten, ker je zagledala znano jej lice, osrčila se je toliko, da je stopila pred njo, podala jej roko ter prosila gospico Flintovo, naj se pri mizi vsede poleg nje.

Francika Brusova je bila deklica dobrih zmožnosti in toplega srca, a zanemarljena je

bila od svoje matere, ki je bila le ponosna na sina, onega Bena, o katerem smo uže govorili. Večkrat je bivala uže v gojivnici, ko sta nje zabavljubna mati in leni brat potovala; a vselej nij bila tako dobro preskrbljena, kakor sedaj. Čutila se je zapuščeno in videla je, da se nikdo ne zanima za njo in za njeni razvitek, kar je ubogemu otroku vzročevalo mnogo neprijetnosti; tlačila jo je mučna zavest, da se nikdo posebno ne zanima niti za njeno zboljševanje, niti za njeno srečo. Jerica še nij bila dolgo pri Varenovih, ko je zapazila, da je bila Francika popolnem osamljena v rodbini. Bila je nekaj let mlajši od svojih tovarišic, treh prelično oblečenih devojk, ki je nikakor nijsa hotele v svojo družbo; gospa Varenova pa je imela neprestano toliko opraviti z gospodinjstvom, da se je ž njo mogla le malo pečati. Očitna ta osamelost je nehotoma izbudila sočutje devojki, ki je sama še trpela močne britkosti ter se tudi čutila osamljeno. Res je bil mir

— (Šolstvo.) Denes po polu dne sklenejo se srednje učilnice ter imajo počitnice do prihodnje srede, kedar se do polu dne zopet prično, da si ob sredah po polu dne praznujejo.

— (Iz Motnika) se nam piše 27. marca: Cvetno nedeljo, ko je blagoslovljenje oljk, prineso tudi naši od 6 do 18 let stari fantini k blagoslovu butare iz leskovih šib. Ker je najličnejše šibovje, dá se lepo zložiti, da je butara lepa, visoka kot smreka, do 20 metrov so bile nekatere dolge, kakor je cerkev visoka. To je lepa staro slovenska navada. — Pretečeni teden je pogorel kmet Hudmar na Lokah pri Zagorju za Savo. Neki pijanec je ogenj raztrosil. Rudarsko vodstvo je poklonilo pogorelcu zdaten dar lesa, da si bo streho napravil.

— (S klobaso se zadavil.) Na Savi pri Litiji je te dni umrl nek star kmet prav originalne smrti. Jedel je meseno klobaso, pa mu je menda preveč dišala in pogoltnil je tako debel kos, da se je zadavil predno je zdravnik prišel, da bi mu jo bil iz goltanca odpravil.

— (Star.) V Trstu živi mož, Anton Miklavčič, ki je že 113 let star, pa še vedno okolo hodi.

— (Hude ženske.) V Trstu ste se pretečeni teden dve ženski zaradi ljubosumnosti začele celo z noži klati. Ena je drugo trikrat sunila z nožem, da so jo morali nesti v bolnišnico. Drugod se ženske k večjemu polivajo, Tržačanke pa imajo hujšo kri.

— (Cvet nemške kulture.) Nekdo iz Celja na slov. Štajerskem piše: „Geerhte Herr Ih habe gehert das Sie die Bökerei ferbahten Wollhen So Mehte ih Pitten Wenn Sie Mehten Sogutt Sein und mir gleh Beantwerten Opwar ist oder niht und das Weiteri verhalten dan Mehte ih in die feiertage hinunter kommen Wie Sih das gescheft mahen lest und wivil das zuzallen ist Ahtunks Wohl!“.

— (Občni zbor ljubljanskega zavoda za umestovanje vojakov.) Včeraj ob 11. uri se je zbralo blizu 40 udov tega društva, hišnih posestnikov ljubljanskih, v mestnej dvorani. Vodja društva, g. Jan. Nep. Horak, prične zbor s sledečim govorom: Slavni zbor! Ko vse pričujoče prijazno pozdravljam, začnem današnji, t. j. 15. občni zbor soposestnikov meščanskega zavoda za

umestovanje vojakov. Zbrali smo se, da bi videli, kaj in kako se je pretečeno leto društveno premoženje prejelo in izdajalo. Vodstvo tega zavoda po svoji dolžnosti vsako leto očitno kaže račun o društvenem gospodarstvu, in odbor za pregledovanje društvenih računov bode poročal o tem, kar je opazil pri društvenem gospodarstvu. Naš vojaški branjevec se uže davno pritožuje, da se naša vojašnica, posebno o času zbiranja vojakov, ne napolnjuje, in da bi od dobička, ki mu ga daje branjarija, ne mogel živeti, ako bi ne imel drugega prislužka; na vse to pa bi sedaj moral še zato izkupilni davek plačevati. Znano vam je, da se je vodstvo do slavne delegacije v Pest obrnilo, da bi se prenočnina in stanovnina od vojaka povikšala, ker se danes vojaka za $\frac{7}{10}$ kr. vendar ne more imeti v stanovanji, posebno tudi zato težko, ker vojaki v višji službi večkrat zahtevajo tudi svojo sobo; toda na prošnjo našo odgovorilo se nam je, da naj čakamo tako dolgo, da pride na svetlo nova postava o umestovanju vojakov. Te obetane postave čakamo uže dve leti, toda kdo vé, kedaj bode prišla in hišnim gospodarjem prinesla polajšanje. Vodstvo je dobilo dopis mestnega magistrata v Ljubljani dne 20. jan. t. l. s prošnjo, da bi vodstvo izreklo se, ali bi moglo, ako bi bilo treba, 21 sob za častnike pripraviti, in kaj se je o tem poskrbelo. Vodstvo bode magistratu svojo misel odkrilo potem, ko bode poprej v današnjem zboru o tem izvedelo mnenje hišnikov. To stvar bodem tedaj denes dal v obravnavo, in vas prosim, da bi pri tem imeli pred očmi razmere današnjega časa. Po §. 14. društvenih pravil so zaradi dolgega službovanja ti-le gospodje odločeni, da stopijo iz vodstva: J. N. Horak, Avgust Maršalek, Miha Pakič in Matevž Šrajnar. Vsi ti gospodje pa se morejo zopet voliti. Gospod Špoljarič izpove v imenu pregledovalnega odbora, da so se pri pregledovanju društvenih knjig prihodki in izdatki za leto 1876 po §. 18 društvenih pravil natanko pregledali in se je videlo, da je vse prav in gotovo. Sklep računa kaže, da je imelo društvo 1309 gld. 70 kr. prihodkov in 809 gld. izdatkov, kar kaže, da je vodstvo jako štedljivo gospodarilo, ker se je lansko leto prihranilo nad 500 gld. Društveno premoženje iznaša razven izvrstno urejene hiše v Trnovem še nad 2000 gld. gotovine. Zbor

izreka vodstvu, posebno pa g. Horaku za izvrstno delovanje zahvalo. Na dopis mestnega magistrata se sklene, da se zahtevane sobe častnikov uredi takoj, ko bode potreba in se zaradi tega skliče izvenredni občni zbor. G. vodja Horak pove, da je mnogo hišnih posestnikov ljubljanskih, ki žele sprejeti biti v društvo, kar pa nij mogoče. Uzrok temu je, da g. Withalm zdaj uže zahteva po 8 gld. za enega vojaka, kar pri hišnih gospodarjih, ki morajo po pet in več vojakov imeti, mnogo znaša. G. Horak obeta, da bode ustanovil odbor, ki bode hišne gospodarje vabil pristopiti, in ako se jih najde zadosti, zidal bi se nov zavod za umestovanje vojakov, tik danjega. Plačali bi gospodarji svoj delež v treh obrokih. Koristno bi bilo to podvzetje tem bolj zdaj, ker bi se naklonilo obrtnikom delo. V odbor se volijo z veliko večino glasov gg.: Horak, Pakič, Maršalek in Regali. V pregledovalni odbor gg. Geba in Špoljarič.

Razne vesti.

* (Ustreljen.) V arsenalu na Dunaji so te dni delavci pokušali puške. Puškar Paulmajer je po neprevidnosti prišel v strelno črto, in krogla ga je tako nesrečno v prsi zadela, da se je takoj mrtev zgrudil na tla.

* (Nesreče.) Nek deček v Strevicah na Češkem, 14 let star, se je igral z dvocevko svojega očeta, in poleg njega ste bili dve njegovi mlajši sestri. Sproži puško, pa eno sestro zadene v nogo, drugo v rame. Rane so precej nevarne. — V Toplicah pa je deček posestnika Mana zadavil se pri jedi, ker mu je peška češpljeva prišla v dušnik.

* (Iz ljubezni.) Nek mlad godec v Pragi se je zaljubil v mlado šiviljo; a njegovi starši o tem nijso hoteli nič vedeti, in so rekli, da ga ne hote več videti, ako ljubice ne pusti. Fant pa najame stanovanje v nekej krčmi in povabi šiviljo k sebi; tam pa se pogodita, da se bosta oba ustreli, češ, ker ne moreta drug brez drugega živeti. Zjutraj zgodaj vstaneta, pa gresta iz mesta v gozdček. Tam pa se dolgo pogovarjata, kdo se bo prvi ustrelil. Slišal ja je nek policaj, ki je tam zraven skrit bil. Urno skoči in zgrabi fanta, da se geniti nij mogel. Oba je peljal na policijo in tam so jima vzeli samokrese in nekaj zaljubljenih pisem.

* (Velik požar.) 21. t. m. je v vasi Kostici na Češkem nastal na dveh krajih nenkrat velikanski ogenj. V enej uri je zgorelo 42 kmetskih hiš do tal, ker je hud veter vlekel. S hišami so pogorela tudi vsa druga splotja. Vsi vaščani so bili po konci, a večidel so letali na pol oblečeni okolo, vsi obupani,

in pokoj v lastni sobi Jerici o onem času jako prijeten, vendar se jej je Francika toliko smilila, da jo je večkrat povabila k sebi; često je pozabila lastne britkosti toliko, da se je trudila, kako bi kratkočasila mlado obiskovalko, ta pa je bila od svoje strani zelo ponosna, da se je smela z osamelo Jerico družiti, čitati njene knjige ter se ponašati z njenim prijateljstvom. Meseca sušca, nenavadno viharnega, je preživela Francika skoro vse večere pri Jerici; ta je sprva res čutila da žrtvuje nekaj svojih prijetnosti in ugodnosti, ker je drugej privolila, da je neprestano zahajala k njej; nazadnje pa je videla vresničene strije Truemanove besede, da bode nazadnje osrečila samo sebe, kader bode skrbela za srečo tujih ljudi. Francikina živahnost in veselost ste odtegovali Jerico njenemu žalostnemu premišljevanju o hudih izkušnjah in sočutje in ljubezen, kateri je kazala, ste jej odstranjevali britko zavest o njenej osamelosti.

Približal se je april in še vedno nij bilo

novih poročil od Emilije. Jeričino srce je brez vspeha hrepenelo, da bi svoje britkosti zopet enkrat razložilo v srci predrage prijateljice ter pri njej našlo tolažbe, srčnosti in pomoči. Prerada jej bi bila povedala, kolikokrat je minolo zimo zdihovala po milej njeni roki, ki jo je tako ljubeznjivo pokladala jej na glavo; povedala bi jej rada bila, kolikokrat je zdihovala po sladkem njenem glasu, katerega samo zvonjenje jo je uže vpokojevalo. Nekaj časa jej je Jerica dopisovala redoma; zadnji čas pa nij vedela, kam bi pošljala svoje liste in od smrti gospe Sullivanove je bila prenehala vsa zveza med njo in petovalci. Neki večer je sedela pri oknu ter je mislila na prijatelje, katere je kot hči in sestra ljubila in od katerih je bila ločena po oddaljenosti ali pa po smrti, kar so jo poklicali doli k gospodu Arnoldu in njegovi hčeri Anici.

Ko so se po navadi uljudno pozdravili, vprašala jo je gospica Arnoldova rekoč:

„Se ve da, Jerica, vi ste uže slišali no vico?“

„Ne,“ odvrnila je Jerica, „ničesar nijsem slišala.“

„Kaj?“ vskliknil je gospod Arnold, „vi še nijste ničesar slišali o ženitvi gospoda Grahama.“

Jerica se je močno začudila. „Ali je to resnica, gospod Arnold? Gospod Graham oženjen? Od kedaj? S kom?“

„Z vdovo Hollbrookovo, svakinjo gospoda Klintonu. V družbi je bila prišla v Havano ter je tam naletela na Grahama.“

„Jerica!“ vprašala je gospica Arnoldova, „kako pa je to, da še nijste ničesar o tem slišali? Saj stoji v vseh listih: „J. H. Graham, Esq. iz Bostona in gospa Hollbrookova, poročena o Novem Orleansu.“

„Uže par dnij nijsem čitala nobenega časnika,“ odvrnila je Jerica.

„In gospica Grahamova vam ne more pisati zaradi slepote,“ rekla je Anica. „A mislila bi bila, da vam je gospod Graham poslal naznanilo o svojej poroki.“

(Dalje prih.)

ne da bi si mogli pomoči. Vihar je strehe trgal, da je vse hrustalo, in strah in groza je bila zaradi tega še večja. Škoda je velika, ker je tudi živina večidel zgorela. Več ljudi se je obžgalo, ker niso mogli dosti hitro ubežati. Eden se je sežgal. Bolj pogumni so z zaničevanjem smrti gasili, in posrečilo se jim je čez nekaj časa, ko se je vihar polegel, ogenj ustaviti. Pravijo, da je nek hudodelnik navlašč zažgal, a dobili ga niso.

* (Roparji) v Siciliji so zastopljeni, kakor laški časniki pišejo, z več graščaki in velikoposestniki in vlada je uže več teh zaprla v posilne delavnice. Drugi pa se izse-ljujejo, da bi ne mislili kaj takega od njih.

Dunajska borza 28. marca			
(Izvirno telegrafsko poročilo.)			
Enotni drž. dolg v bankovcih	63 gld.	95	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	68	05	"
Zlata renta	78	"	"
1860 drž. posojilo	109	80	"
Akcije narodne banke	817	—	"
Kreditne akcije	153	30	"
London	122	50	"
Napol.	9	77 1/2	"
C. k. cekini	5	74	"
Srebro	109	50	"
Državne marke	60	20	"

Izvrstno dobro izhajajoče

deteljno seme

se dobiva pri trgovcema **Petek** v Veliki Nedelji in **Franca Skrbec** pri sv. Tomažu blizu Velike Nedelje (72)

Ravnokar je v „Narodni tiskarni“ v Ljubljani izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenjev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Vabilo na naročbo.

S koncem tega meseca poteče naročnina na prvo četrtletje. Prosimo gg. naročnike, da jo o pravem času ponovno.

„Slov. Narod“ velja:

Za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za pol leta 6 gld. 50 kr.
Za četrt leta 3 " 30 "
Za en mesec 1 " 10 "
Za pošiljanje na dom se računa 10 krajc. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za pol leta 8 gld. — kr.
Za četrt leta 4 " — "
Za en mesec 1 " 40 "

Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer:

Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr.
Po pošti sprejeman " " 3 " — "

Administracija „Slov. Naroda“.

Umeteljni

zobje in zobovja

z zračnim tiskom ali brez njega, lepi, naravni, namenu odgovorni, se po najnovejši metodi delajo in ne da bi se korenine izruvale, postavljajo.

Vse operacije: plombiranje z zlatom ali drugimi sposobnimi polnili, piljenje, čiščenje in drenje zob, se, kakor se je izkusilo, brez hudih bolečin izvršuje pri

(370—19)

Paichelu,

zdravniku za zobe, pri Hradeckega mostu, v Maljevevi hiši I. nadstropje.

Graške špiritne drože

dobivajo se vsak dan sveže (frišne) v prodajalnici steklenega blaga gosp. **Franca Kolmana** na glavnem trgu št. 236 iz prijaznosti do (378—33) **A. Schneiderja.**
Menj ko pol kilograma (1 funt) se ne prodaja.

Gostilnica

z lepim, velikim zeliščnim vrtom,

v farnem okraji Šmartin pri Litiji, se pod ugodnimi pogoji na tri, pa tudi na več let daje v najem.

Izkušeni kuhinjski in cvetlični vrtnarji imajo prednost. Ponudbe prejema **F. Müllerjev Annancen-Bureau** v Ljubljani. (70—1)

Pränumérations-Einladung

auf das mit 1. April 1877 beginnende II. Quartal des politischen Tagblattes

„Agramer Presse“.

Unser Blatt, welches in redactioneller Beziehung nicht nur mit den reichst ausgestatteten Provinzblättern, sondern auch mit hauptstädtischen Organen konkurriren kann, ist das einzige vollständig unabhängige in deutscher Sprache erscheinende Tagblatt in Kroatien.

Schon nach 1/4 jährigem Bestande hat sich die „Agramer Presse“ eine angesehene Stellung unter den politischen Journalen erworben und ist heute bereits das gelesenste und verbreitetste Blatt in Kroatien.

Wer sich über die Verhältnisse des dreieinigigen Königreiches in wahrheitsgemässer Weise unterrichten will, für den ist die „Agramer Presse“ ein unentbehrlicher Behelf.

Die politischen Nachrichten werden von unserem Blatte eben so schnell als von den grossen Journalen gebracht, da wir nicht nur in den Hauptstädten der Monarchie sondern auch in Belgrad, Petersburg etc. etc. wohlunterrichtete Correspondenten besitzen, welche uns ihre Mittheilungen theils brieflich, theils im telegrafischen Wege zukommen lassen.

Dem Handelstheile wird in dem nächsten Quartal eine erhöhte Berücksichtigung zu Theil werden.

Ganz besonders eignet sich die „Agramer Presse“ für Inserate aller Art, da sie nicht nur nach allen Theilen Kroatiens und Slavoniens, Dalmatiens und der Miliärgränze dringt, sondern auch in Stidungarn, in Serbien und Kärnten, Krain, Steiermark, Triest und in den slavischen Provinzen der Monarchie überhaupt grosse Verbreitung gefunden hat.

Der Abonnementspreis der „Agramer Presse“ beträgt mit Postversendung, ganzjährig fl. 16; halbjährig fl. 8; vierteljährig fl. 4; monatlich fl. 1.34.

Wir ersuchen unsere geehrten P. T. Abonnenten, deren Pränumeration mit 31. März abläuft, dieselbe rechtzeitig erneuern zu wollen, (eine Adressschleife wolle gefällig. der Postanweisung beigelegt werden) damit einer geregelten und ununterbrochenen Expedition entsprochen werden könne.

Pränumeration und Insertionsaufträge sind zu richten an die

Administration der „Agramer Presse“.

Spomladanska

obleka	od gl.	18	do	36
Zgornje suknje	"	12	"	28
Menčikovi	"	14	"	22
Jaketi	"	10	"	26
Sako	"	7	"	18
Hodnje suknje	"	16	"	35
Hlače	"	4	"	13
Obleka za dečke	"	8	"	18
Obleka za otroke	"	4	"	12

Najnovejše

gospinjske konfekcije

priporoča

M. Neumann,

v Ljubljani, slonova ulica Lukmanova hiša.

Vnanje naročbe se proti povzetju urno vrše in nepristojno brez ugovora nazaj jemlje. (73—1)

26. marca:

Pri **Stenau**: Hujek iz Trbovlja. — Binger iz Grada. — Horak iz Dn. — grof Schenkenburg iz Peterburga. — Strzin iz Celovca.
Pri **Stalitz**: Petruzi iz Dunaja. — Hübler iz Grada. — Herbst iz Kó-
týva. — Stehle iz Sonograde. — Bauer iz Grada. — Osterman iz Kočevja.
— Seher iz Dunaja. — Krister iz Trsta.

Loterijne srečke.

V Trstu 24. marca: 75. 76. 63. 1. 68.
V Linci 24. marca: 47. 7. 6. 76. 33.

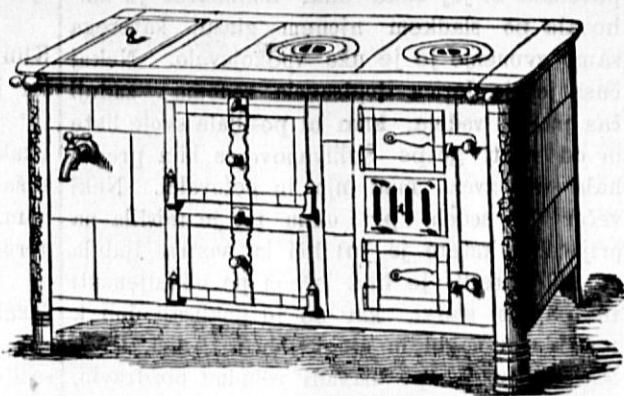
Franc-ove esence za življenje.

Gotovo in skrušeno sredstvo proti večini boleznij z vspešnim učinkom in sicer tako, da bi morala vsaka gospodinja tako zdravilo pri hiši imeti.

Jedino pravo dobiva se pri

Gabriel Piccoli,

lekarnju, na dunajski cesti v Ljubljani.

Albin C. Achtschin,

stavbeni ključničar,

V Ljubljani, na ogli krojaške ulice št. 8 nova.

Velika zaloga vsakojakih „šparherdov“

po najnižji ceni.

Ilustrirani cenilniki na zahtevanje zastonj.

Tam se dobosti tudi dve gonilni kolesi, 7 in 10 colnih centov težki, s stojalom vred, prav po ceni. (76—1)